

Luboš Polívka

DETEKTIV

Salašník

DETEKTIV
SALAŠNÍK

Luboš Polívka

Ve vestibulu policejní stanice sedím už dobrých patnáct minut. Čekám. Občas někdo projde kolem – do kanceláří nebo do skladiště důkazů, které se nachází v suterénu, jinak jsme v této uměle osvětlené chátrající místnosti s vysokým stropem jen já a recepční. Je to postarší dáma, jejíž rozložitá postava je z větší části schovaná za omšelým dřevěným pultem.

V kapse manšestrového saka nacházím zmačkanou, téměř zlomenou cigaretu a vkládám si ji do úst.

„Ehm! Ehm!“

Recepční ukazuje na mé rameno. Ruka se jí trochu třese.

„Nejde to dolů,“ říkám jí v domnění, že ukazuje na místo, kde mne včera poctil holub. Svým exkrementem, samozřejmě.

Žena mručí, ruku pokládá na pult, nadechuje se, a pak paži znovu napřimuje. Snažím se určit jeden z možných cílů vzdušné čáry vedoucí od špičky jejího ukazováku... kamsi... vedle mého levého ramena... na cedulku s nápisem: ZÁKAZ KOUŘENÍ!

„Ach tak. Promiňte,“ omlouvám se a schovávám cigaretu zase zpět do saka.

Žena ve věku mezi menopauzou a důchodem vydává dlouhý mručivý zvuk a počíná se znovu věnovat přehrabování nějakých papírů.

Vchodovými dveřmi vchází seržant Mazoch. Prochází kolem mě. Dívám se přímo na něj, on očima těká všude možně, jen ne k lavičce, kde sedím. V jednu chvíli se jeho zrak zastavuje na recepční, ta spěšně mobilizuje své povadlé obličejové svalstvo, špulí ústa k pozdravu, ale

Mazoch náhle otáčí hlavu po směru své chůze. Mizí v chodbě, která vede ke kancelářím, zatímco recepční zůstává strnule našpulená.

„Hovado arogantní!“ vychází z jejích úst po chvíli.

Po Mazochovi zůstává na podlaze cestička mokrých blátivých stop. V opačném směru otisků jeho podrážek se vydává kapitán Kašmír, vycházející z chodby, kam před malým okamžikem zaplul Mazoch.

„Jste v tom!“ oznamuje mi s úsměvem.

„A do psí hlavy!“ chytám se za břicho a starostlivě si je hladím.

Kapitánův úsměv kysne. „No tak, detektive... Jste v tom případu.“

„Jako konzultant?“

„Ne.“

„Za taxu jako posledně?“

„Ne.“

„Hrazené výdaje?“

„Ne.“

„Tak to by šlo.“

Můj úsměv taky kysne.

„Náčelník, bohužel, nesouhlasil s podmínkami.“

„Aha...“

„Přimlouval jsem se za vás, ale...“

„A co v tom případě vlastně budu dělat, kapitáne?!“

„Kví pro kvó, detektive. Budete mít přístup k našim informacím a my budeme mít přístup zase k těm vašim. Budeme spolupracovat jen na základě informování se.“

„Takhle se ale kví pro kvó nepoužívá.“

„Prosím?“

„Ale nic.“

„Můžu vám zajistit vůz.“

„Prima.“

Zcela automaticky si vkládám cigaretu do úst a ve svých kapsách se pokouším dohmatat zapalovače.

„Ehm! Ehm!“

„Já si taky myslím, že je to arogantní hovado!“

Pohled paní recepční říká, že se mnou žádnou společenskou sounáležitost nesdílí.

„Pojďte prosím se mnou, detektive,“ žádá mě kapitán Kašmír, poslední nearogantní hovado na světě.

Následuji ho ke kancelářím a nápadně nahlížím na pult recepce – spousta letáků se slevami. Mručení je mi v zádech.

V kancelářích je bezhlasné ticho a těžký vzduch. Tři muži sedí u stolů, dva z nich zírají do obrazovek počítačů, jeden má před obličejem mobilní telefon. Nikoho z nich neznám. Procházíme kolem stolů za zvuků klikání myši. Za proskleným sklem Kašmírovy kanceláře zřím seržanta Mazocha postávajícího v rohu. I on cosi studuje na velkém displeji svého mobilu. Kašmír otevírá dveře, nechává mne vstoupit před sebou.

„Zdarec!“ vcházím zvesela.

Mazoch nezaopatě pozvedává zrak od displeje, s mírným pokyvováním praví: „Hm,“ a pak se zase věnuje mobilu. Označení paní recepční bylo ještě hodně, hodně umírněné.

S díky přijímám nabízenou židli před pracovním stolem a polykám pár hrubozrnných označení pánského přirození, kterými bych tak rád (nahlas!) počastoval seržanta Mazocha.

„Směl bych si zapálit?“

„Vy už smíte kouřit, detektive?“

„Moje plíce se teď cítí docela dobře. Díky.“

„V budově se nekouří!“ oznamuje Mazoch.

Kapitán Kašmír ke mně po stole sune bílý hrnek.

„Poslužte si.“

„Kde máte Metallicu?“

Kašmír se usmívá a mne si místo, kde ho kdysi zdobila mužná bradka.

Připaluji si zmačkanou cigaretu. Mazoch vydává zvuk, ze kterého mám pocit jeho hluboké sounáležitosti ke starším ženám...

Kašmír usedá za svůj stůl a z šuplíku vytahuje diktafon.

„Musíme udělat záznam,“ praví.

„Jako u výslechu?“

„Přesně tak. Prostě teď – od začátku – řeknete všechno, co víte.“

„Dobře.“

Mazoch se mezitím přemístil za má záda.

Kašmír mačká tlačítko rec na diktafonu a pokládá ho na desku stolu. Já si dávám pořádný šluk a vyprávím, o co tady vlastně jde:

„Okej... Áááááhm... Dělán bezpečáka v jednom marketu. Do mojí kompetence spadá i parkoviště za tou sámouškou. Mno a zrovna, když mě šéf včera nachytl, jak si dávám cigáro mimo pauzu, tak tam někdo ukradl auto.“

„Přesně v tu chvíli?“

„Jo.“

„Tak to je teda směla.“

„To je...“

„Pokračujte. Co bylo pak?“

„Ozvaly se dvě rány – jak někdo rozbíjí sklo. Slyšel jsem to jen jako by v pozadí, protože mně v tu chvíli šéf péroval. Stál přede mnou a fěnoval mi obličej, já dál pokařoval a chystal si pár slov k podání výpovědi. Za jeho zády se mezitím zloděj nasoukal otvorem v okýnku do auta. Šéf mě dál jebal. Díval jsem se na červenou vázanku toho oblastního manažera a přemýšlel, jak zastavit ten jeho vodopád slov, který mi zněl jako hejno much. Vyfouknul jsem mu teda trochu kouře do obličeje – zavřel oči, začal rudnout a konečně zmlknul. Oči se slzičkami na krajíčku se otevřely a než se ten pitomec zase rozeřval, ukázal jsem směrem za něj. Otočil se ve chvíli, kdy se auto rozjelo a ujíždělo z parkoviště.“

„Co to bylo za auto?“ ptá se Mazoch.

„To přece víme, Mazochu! Kolik bylo hodin, detektive?“

„Starší peugeot dvěstěšestka,“ doplňuji pro Mazocha. „Bylo půl devátý ráno.“

„Pokračujte, prosím.“

„To bylo tenhle měsíc už třetí auto ukradený z tohoto parkoviště! řval na mě ten kravaťák a pak přišel zase ten muší vodopád. Chystal jsem se mu ji natáhnout, abych to zastavil a dal výpověď najednou, ale místo toho mnou projela zvláštní vlna vzrušení... Jo,

bylo to prostě tak. Típnul jsem cigaretu, zapálil si druhou a zeptal se šéfa, jestli mě povýší, když zjistím, kde to auto je a kdo ho ukradl.“

„Co on na to?“

„Hlavně už nekřičel. Teda aspoň chvíli ne. Koukal na mě jako na blázna a pak začal: ‚Jste snad nákej detektiv, Polívka, nebo co?! Budete se zodpovídat–‘ Vzal jsem mu ruku, stiskl ji, potřásl s ní a řekl: ‚Ujednáno.‘ Pak jsem odešel... Zapamatoval jsem si poznávací značku toho auta a – měl jsem štěstí – narazil jsem na něj hned v prvním autobazaru. Volal jsem poručíku Vondráčkovi, jestli by se mi nepodíval do registrů, ale byl na dovolený. Tak jsem to musel vyřešit takhle postaru. Šéf bazaru se trochu cukal, ale ten kluk, co mu přivezl to auto, mu dlužil nějaký peníze. Slíbil jsem mu, že z něj ty peníze pro něj dostanu. Dal mi jméno toho kluka. Nevyhledával jsem ho, jeho jméno už jsem vám předal...“

„Běžný zlodějíček,“ přidává Kašmír k záznamu. „Už ho mají v moci z krádeží.“

„Majitel bazaru měl auto bokem – že ho rozprodá na náhradní díly. ‚Budu muset vyčistit zadní sedačky,‘ řekl. ‚Proč?‘ zeptal jsem se. Ukázal mi interiér – na zadních sedadlech byly velký, zaschlý fleky – podle mě od krve. Pak jsem zavolal vás...“

„Dobře,“ Kašmír vypíná diktafon a zamyšleně hledí směrem ke kanceláří. „Pánové z forenzního zrovna testují nasbírané vzorky z toho auta. V tom autě se našlo i pár vlasů – lidských, evidentně ženských. To ještě nemáme potvrzené.“

„Komu patří to auto?“

„Podle registrace Robertu Kaplanovi. Bydlí v Belertu. Ztrátu automobilu, zatím, nenahlásil.“

Kapitánovi zvoní mobil: „Kašmír,“ ohlašuje se. „Ano... v pořádku. Dobře.“ Kapitán schovává mobil v kapse saka a říká: „Už máme i záznamy kamer, které snímaly parkoviště ve vaší... práci.“

„Bývalé práci,“ upřesňuji.

„Mazochu, můžete nás tu chvíli nechat?“

„Ale kapitáne... neměli bychom udělat ten záznam výpovědi ještě jednou?“

„Ne.“

„Je to běžný postup.“

„Klidně vám to přehraju na kazetu dvakrát za sebou, jestli to tak moc chcete.“

Chvilé nervózního ticha.

„Odejděte, seržante...“

Mazoch se významně nadechuje.

„Bez protestů!“

Zůstáváme v místnosti sami. Kašmír hledí na desku stolu, dumá.

„Je mi líto, že jsem se nedohodl na těch penězích...“

„To je v pořádku, kapitáne. Už holt nejsem členem Svobodných zednářů.“

„Pokusím se to ještě nějak projednat s náčelníkem,“ slibuje Kašmír a mne si obličej.

„Co bude s tím autem?“

„Vidíte...“

Kašmír sahá do kapsy kalhot a vytahuje z nich klíč s přívěskem, na kterém je napsáno Ford. Podává mi je. Chvilí váhám (vím, že je to jeho vůz).

„Kde začnete, detektive?“

Beru si ty klíče. „Pojeďu rovnou za tím Kaplanem.“

„Dobře. O všem vás budeme informovat.“

„Díky.“ Zvedám se ze židle. „A...“, pozvedám klíče, „díky.“

V Kašmírově sedanu je jako vždy čisto. Podlaha je vysátá, okna ze všech stran vyleštěná, čalounění sedadel bez jediného smítka. Ani mě nenapadne mít nějaké pochybnosti o kompletnosti jeho povinné výbavy. Při zadávání cíle mé cesty do navigace mne napadá: Má vůbec kapitán děti? Nebo jen manželku, která se specializuje na italskou kuchyni? Navigace se mnou nějak nechce komunikovat. Po chvíli svůj souboj s technikou vzdávám. V přihrádce nacházím mapu města a okolí. Vůbec se v ní nevyznám. Zkousím to zase na tu navigaci – ani na druhý pokus se mi ji nedaří zapnout. Startuji vůz a nechávám vyniknout svému orientačnímu smyslu a geografickým znalostem.

Při vyjíždění z garáže zapínám stěrače a potkávací světla. Kapky hustého deště buší do předního skla, kde se je snaží rozehnat mihotavé gumové stěrače, snažící se usnadnit mi výhled. Moc se jim to nedaří – na skle se tvoří neprůhledný škrálop.

„Na to jsou takový ty stříkačky...“ vzpomínám si a hledám tlačítko pro jejich spuštění.

Na křižovatce nacházím ony stříkačky, tedy ostříkovače. Jejich spolupráce se stěrači funguje na výbornou. Zahlcen pocitem prozření si chvíli užívám pohledu na svět přes průhledné sklo, když vtom mi

dvoj- až trojhlasné troubení spolumotoristů za mnou dává decentně najevo, že zelená na semaforu znamená „jed!“.

„Spíš nebo co děláš, ty debile?!“ otevírá si na mě okýnko bavorák, který mne předjíždí přímo na té křižovatce.

Mizím odsud. Trochu nešetrně měním polohy nártů svých nohou, když hodlám využít služeb plynu namísto brzdy – autem to škube, hlavou skoro narážím do volantů (využívám též služeb bezpečnostního pásu). Kdyby bavorák v danou chvíli nepřidal, chytil bych ho ještě předkem za zadek (tím myslím, že bych do něj narazil, pochopitelně). Odbočuji vlevo a kolona pokračující v jízdě přímo, i těch pár aut, kteří odbočují se mnou na vedlejší, mne odměňují dalším troubením.

„No jó! Dejte mi šanci!“

Sahám po páčce, abych vypnul blinkr oznamující můj budoucí (minulý) směr jízdy, ale páčka je v poloze vypnuto.

„Ahá!“

Tak proto to další troubení. Jsem to ale tajnůstkář!

Pokračuji dál v jízdě po vedlejší a najednou mě napadá: „Kde to vlastně, sakra, jsem?!“

Mezi dešťovými kapkami zřím upozornění na parkdrive a blížící se fastfood. Tentokrát dávám dopředu světelné znamení a sjíždím na nějaký ten dlabanec.

Nacházím volné místo a parkuji. Vypínám motor. Z levého okýnka poznávám ceduli – logo fastfoodu Chubby burger: odsud si občas objednávám oblíbené menu. Zaniklá myšlenka na prostý hambáč zůstává v autě.

Po pár minutách jsem zpět a moje boty jsou plné vody. Vytahuji z igelitky své oblíbené menu: Los Mexicanos s chipsy, salsou, zakysanou smetanou a dietní kolou. Dnes je to moje první jídlo za (skoro) poslední (měsíční) peníze. Pouštím se do toho. Pár chipsů padá na sedačku. Zevnitř auta je liják slyšet jako příjemné šumění. Zapínám rádio a ladím nějakou hudbu: na jedné stanici hrají *The man in me* od Boba Dylana. Necháávám to. Papričky jalapeños mi špiní manšestrové sako. Bez ostychu je vracím zpět, odkud vypadly – zpět do mé pusy. Třesou se mi ruce a pálí mě ústa. Na chvíli jídlo odkládám na sedadlo spolujezdce, popíjím kolu a dávám si pauzu. Třes rukou nechce ustát. Asi tu není žádný vzduch, protože se mi těžko dýchá, a tak pootevírám okýnko a nadechnu se čerstvého vzduchu s pár kapkami ještě čerstvějšího deště. Nepomáhá to – něco na mě jde. Vystupuji z auta a lapám po dechu.

„Aááá!“

Doufal jsem, že tohle už nikdy nepřijde. Běžím k novinovému stánku a žádám si placatku vodky. Přebírám ji bez placení.

„Hej! Pane! To nemůžete!“

Mizí ve mně dobré tři čtyři panáky pálenky. Nadechnu se. Motá se mi hlava. Vytahuji peněženku a zároveň si znovu přihýbám. Vodka je to levná, teplá a hnusná.

„Přidejte mi k tomu ještě cigára, prosím,“ prosím starého stánkaře. Stánkař nereaguje.

Vyndávám z peněženky poslední bankovku a podávám mu ji. Probíhá výměna z ruky do ruky, cigarety za peníze. Dostávám těch pár chechtáků nazpět a vracím se k autu. Sedám si do otevřeného auta,

chvíli jen tak dýchám a dívám se na přední sklo – na palubní desce je rozlitá kola. Je to lepší. Zavírám dveře a lokám si ještě vodky. Půlka je pryč. Schovávám placatku do přihrádky a chystám se použít nejčistší popelník, který jsem kdy viděl.

„Musím to tu pak uklidit,“ slibuji.

Vibruje mi kapsa džínsů, (bez zvukového doprovodu).

„Haló?“

„Zdravím. Tady Daniel Forman. Z forenzního.“

„Tady Polívka. Z nejhoršího venku.“

„Detektive, mám pro vás několik informací.“

Típám cigaretu a pouštím se zase do chipsů.

„Povídejte...“

„Vlasy, které se našly v autě Roberta Kaplana – jsou rovné, černé a ženské, teda dámské. Žena, která je nosí, teda jejich majitelka... bývalá... možná, že ještě nějaké má..., ale ne tyhle, protože..., ehm... – si je barví. Původní barva je hnědá.“

„Chápu. Bruneta. Stáří?“

„Mezi osmnácti a dvaceti roky.“

Pár chipsů padá na zem.

„Mladičká... Totožnost neznámá?“

„DNA bez záznamu, takže ano.“

„Dobře. Co dál?“

„Robert Kaplan, tedy spíše jeho žena, v neděli nahlásila pohřšování jejich dcery – devatenáctileté dcery. A... jo – to pohřšování pořád trvá.“

(Je úterý, mimochodem. Skoro poledne.)

„Takže dcerku pohřešují od neděle, jo?“

„Prý ji neviděli od sobotní noci.“

„Hm... Uvidíme, jestli je mezi těma vlasama, autem a jejich dcerou nějaká spojitost.“

„Mezi tím autem a vlasy určitě.“

„Co prosím?“

„Ty vlasy se našly v tom autě.“

„Jo. Jistě. Vím, vím...“ (Jsem příliš zaneprázdňený namáčením chipsů do salsy.) „Pošlete mi někoho pro vzorek DNA té pohřešované – jak se vůbec jmenuje?“

„Alice Kaplanová.“

„Dobře... díky... (nevzpomínám si na jeho jméno) ...vám.“

Lokám si zbytku koly, která zůstala v rozlité plechovce.

„Nepotřebujete ještě něco, detektive? Něco...“

„Jedno dvě kilča by nebyly na škodu...“

„Chcete peníze?“

„Ne. Kokain.“

Na druhém konci aparátu zaznívá vysoký, až ženský smích.

„Přijedu na ty vzorky. Něco s sebou vezmu.“

„Kokain?“

„Peníze.“

„Dobře. Díky.“

„Za málo. Zatím.“

Pokládám to.

„Svíte. Svítíte!“ křičím ze stále ještě otevřeného okýnka na muže opouštějícího malý renault.

„Á! Díky.“

Po tomto výpomocném gestu cítím onu „správnou“ sounáležitost právoplatných účastníků silničního provozu.

„Promiňte!“ oslovuji znovu muže.

Muž v džínové bundě se zastavuje a nahlíží do otevřeného okýnka.

„Nevíte, jak se ovládá tohle?“ ukazuji na tu prokletou navigaci.

Pro mého kamaráda spolumotoristu to není žádný problém. A tak, pod diktátem neautoritativního ženského hlasu, vyřáším vyřešit další případ. Zadarmo!

Komunikace s tím příjemným bodrým chlapíkem na parkovišti a příslib malého finančního obnosu od... toho kluka z forenzního mne naplňuje malým přívalem optimismu. Že bych měl přehodnotit svou skeptickou víru v lidstvo?

„Na další křižovatce zabočte doleva...“

A v techniku?

Zase zapomínám dávat světelná znamení svých budoucích řidičských úmyslů.

„Debile jeden!“ odměňuje mě řidič v šedém opelu.

Slyším ho docela dobře, protože on má své „řidičské“ okénko pootevřené a já ho mám zcela otevřené. Nějak se mi ho nedaří zavřít. Alespoň už přestalo hustě pršet. Jen poprchává.

„Za stovacet metrů odbočte vpravo.“

„Co?“

„Za sto metrů odbočte vpravo.“

„Tam ale nic není!“

S přehodnocováním víry ještě posečkám.

„Za padesát metrů...“

„Nebudeš mi říkat, co mám dělat!“

„Za dvacet metrů...“

„Ne!“

„...poplatek.“

„Cože? Ne!“

„Odbočte vpravo.“

Podléhám té charismatické čarodějnici a vjíždím na jakousi polní cestu.

„Poplatek.“

Cesta je samá díra a hrbol. Hází to se mnou jako v kabině traktoru, náprava dostává pořádně zabrat a kolem se rozléhají pole a louky.

„Za padesát metrů zabočte vpravo.“

„Máš dost!“

Odepínám pás, vytahuji se na sedadle a vyhlížím „to“, co by mělo být za padesát metrů vpravo... Rybník. Zastavuji auto. Je mi jasné, co by ta pomatená kráva řekla, kdybych do toho rybníku vjel:

„Dojeli jste na místo určení,“ imituji ten neosobní hlas a vytahuji navigaci z napájení.

„Poplatek,“ zní její poslední slova.

Vytahuji z přihrádky vodku a dávám si loka. Vracím ji zpět. Vjíždím na louku a dělám dlouhé pomalé a elegantní kolečko (otáčím to). Vracím se, odkud jsem přijel, a zase mi vibruje mobil.

„Haló?“

„Detektive, tady Daniel –“

„Kdo?“

„Forman, Daniel Forman.“

„Jo... jasně. Co pro mě máte?“

„Už jste na místě?“

Ohlížím se po tom rybníku.

„Skoro.“

„Jen vám volám, že se trochu opozdím.“

„V pohodě.“

„Tak jo... zatím-“

„Formane? Danieli!“

„Ano?“

„Znáte dobře tu cestu do Belertu?“

„Myslím, že jo. Nemůžete to najít?“

„Tak trochu.“

„Máte navigaci?“

„Poplatek.“

„Po-co?“

„Ten krám mě tahal někam přes louku do rybníka.“

„Asi nebude mít aktualizované mapy. Vydržte, vezmu si normální mapu a budu vás navigovat.“

„A vy ji máte aktualizovanou?“

Formanův vysoký smích znovu zkouší odolnost mých ušních bubínků. Ten falzetový vysokodecibelový kejhák přestává prořezávat membrány reproduktoru mého mobilu až za takovou minutu, minutu a půl. Přikládám si komunikátor zpět k uchu a naslouchám jeho navigování. Po uklidnění je jeho hlas mladistvý a soustředěný. Nevtipkuje, nepovyšuje se – prostě jen naviguje. To mám rád – když

všichni (kromě mě) klidně, strojeně a kultivovaně dělají to, co mají. (Dávají pak vyniknout opravdovým individualistům.)

„Když nefunguje tlačítko na dveřích, zkuste ovládání na palubní desce.“

Zkousím to a... funguje to. Škoda, že už přestalo pršet – zase okénko otevírám.

„Díky, Danieli.“

S Formanovou pomocí míjím ceduli obce Belert.

„Jsem na místě,“ hlásím dispečinku.

„Ó-ká. Tak kdyby něco – dejte vědět. Mám tady ještě pár vzorků na otestování, pak pojedu za vámi.“

„Asi jsem vás zdržel...“

„To je v pořádku. Já...“

„Copak?“

„Ale nic. O-ká. Tak zatím, detektive.“

„Zatím.“

Házím mobil na sedadlo spolujezdce a uvědomuju si, že neznám přesnou Kaplanovu adresu.

„Do psí hlavy!“

Je mi trochu blbé znovu žhavit Formanovu linku. Pravým okem pokukuju po mobilu, ale... ne! Musím to zvládnout sám! Belert je malá vesnice, jejíž „úzká“ rozloha se táhne podél jediné klikací se asfaltovky. „Tak třista padesát obyvatel,“ jak řekl Forman. Jistě tu každý každého zná. Zastavuji auto při krajnici, zatahuji ruční brzdu a vylézám ven. Čekám, až mně dojde malá shrbená babička, jdoucí s proutěným košíkem téměř ve strouze.

Zkouším vřelé přívětivé oslovení:

„Mladá paní! Mladá paní! Máte chvíličku?“

Stará paní v šátku se zastavuje, s námahou pozvedá zrak na má prsa a říká:

„Á?“

„Dobrý den. Nevíte, prosím vás, kde bydlí Kaplanovi?“

„Ááá...“ kňourá záhadně.

Paní klesá zrakem na špičky svých nohou a velmi, velmi pomalu se dává zase do pohybu. Po dobré minutě mne téměř obchází, otáčí se na mě a ptá se:

„Vy jste policajt?“

(Okamžik přemítám o smýšlení vesničanů.) „Ano,“ pravím.

Shrbená babička si mne prohlíží od pasu dolů.

„Jste tu kvůli tej jejich Alici, že jo?“

„Ano, madam.“

Paní se mi dívá někam do oblasti rozkroku.

„Nevypadáte jako policajt.“

„Víte, prosím, kde bydlí Kaplanovi!“ ptám se trochu rázněji.

„Ten její táta hodně pije, víte? Proto holka utekla.“

„Pan Kaplan? A kde ho najdu?“

„Ale ta její máma je hodná – hódná ženská. Pořádná.“

„Vy mi tedy nepomůžete?“

Babička otevírá pusou. Chvilí jen tak stojí – zdá se, že odpočívá... Otáčí se zády a pokračuje v chůzi.

Vzdávám to. Rozhlížím se po dalších občanech. Nikoho nevidím.

„Holt se bude bouchat na dveře,“ říkám si pro sebe.

Babička se zastavuje (zřejmě mně slyšela). Otáčí se zase na mě.
„Nic. Nic!“ říkám k ní.

Babička zavírá pusu. Kůže nad a pod úzkými rty se jí krabatí – zapomněla si zuby. Pohlíží na dům po své levici a říká: „Tady bydlí.“

Děkuji ženě a pomalu kráčím k brčálově zelené brance domu Kaplanových. Pletivový plot je prorostlý několika druhy popínavých plazivých rostlin. A plevelem. Branka se se skřípotem otevírá. Zvenčí na ní nebyla žádná cedulka, přesto po zavření čekám, jestli mne nepřiběhne uvítat nějaký krvelačný domácí mazlíček. Nic se neděje. Pozemek před domem připomíná hřiště po ragbyovém utkání. Trávník je neudržovaný, přerostlý, místy zcela rozrýpaný. Příjezdová cesta ke garáži, odkud byl zřejmě odcizen Kaplanův peugeot, to jsou vyježděné brázdy dvou blátivých širokých paralelních kolejí. Někdo se pokoušel příjezdovku vydláždít směrem od garáže, ale svou práci, po metru a půl, nedokončil. Pletivo, po stranách pozemku, zdobí jak popínavý plevel, tak před ním stojící malé Jehličnaté stromky. Za stromky napravo je o pletivo opřené dětské kolo, na kterém nikdo už hodně dlouho nejezdil. Kráčím po betonové dlažbě, v jejíchž spárách prorůstá tráva a několik květin, zastavuji se u dvoupatrového domku z (hádám) osmdesátých let a mačkám šedé tlačítko zvonku na zdi vedle dveří.

Za poměrně pěknými dřevěnými dveřmi, kterým chybí lak (a taky jsou poznamenány všemi druhy počasí v průběhu let), se ozývají opatrné kroky. Za prosklenou částí ve středu dveří stojí malá korpulentní postava. Čekám, nic se neděje. Ťukám na nečiré dvojité

sklo a postava za dveřmi se dává do pohybu. Pokouším se o vřelý úsměv.

„Dobrý den,“ zdravím ženu ve středních letech s odrůstajícím strakatým melírem o třech barvách. Plus šediny.

Žena na mne užasle hledí s otevřenou pusou.

„Jste od policie?“

(Okamžik přemítání.) „Ano.“

„Našli jste naši Áju?“

„To – zatím – bohužel ne. Našli jsme vaše auto. Je doma manžel?“

„Ale vy...“ ztrácí se ženě slova.

„Já?“

Stále na mne hledí jako na zjevení a ústa zavírá jen kvůli artikulaci.

„Vy ji najdete, že jo?“ vyráží náhle vpřed a chytá mne za ruku.

„Najdete naši Ali.“

„Já...“

Chrupově modré oči se jí lesknou. Chytám volnou rukou ruku, která před chvílí chytla moji ruku.

„Najdu ji,“ slibuji.

Žena mi pokládá hlavu na prsa a objímá mně. Proč mi tohle ženy dělají – ještě předtím, než mne vpustí do svých domovů?!

„Pojďte dál,“ odlepuje se od mého saka. „Dáte si kávu?“

„Dám.“

Cestou do kuchyně se představujeme. Alice Kaplanová starší. Na rozdíl od venkovní části domu a pozemku je to uvnitř udržované a naklizené. Paní Kaplanová mne usazuje na židli a staví vodu na kávu.

Nábytek je postarší, jak jsem předpokládal, všude spousta cetek, porcelánu, barevné keramiky a fotografií.

„Tohle je naše Ája,“ ukazuje mi jednu z fotek.

Přebírám zarámovaný obrázek. Hezká holka, po matce nebude.

„Je jí devatenáct, že?“

„Ano,“ souhlasí paní Kaplanová a odbíhá z kuchyně.

Stále studuji obrázek fešné Áji, zatímco se paní Kaplanová vrací zpět a její vlasy jsou o něco upravenější. Voda se vypíná. Káva se zalívá. A já musím přejít k věci:

„Vaše dcera má černý vlasy?“

„Hnědý. Barví si je načerno – prej je pak výraznější.“

„Hm,“ ukládám si fakt do své děravé paměti. „Nemáte tužku?“ ptám se jako ti nejlepší vyšetřovatelé.

V kapse saka nacházím (kupodivu suchý) kus papíru – je to dopis od banky: oznámení o nepovoleném debetu na mém běžném účtu. Obracím papír nedůležitou popsanou částí dolů, pokládám jej na stůl a přijímám propisovací tužku od paní Kaplanové.

„Pohřešování jste nahlásila v neděli, že?“

„Ano,“ souhlasí Kaplanová a popochází po kuchyni sem a tam.

„Kdy jste ji viděla naposledy?“

„V sobotu večer. Asi tak v šest, v sedm – mezi šestou a sedmou, už přesně nevím. Odmítala večeři.“

„Byla nějak nervózní?“

„Byla rozčilená. Pohádali se ten den s Markem.“

„To je její přítel?“

„Ano.“

„Nechcete se posadit, paní Kaplanová?“

„Ne. Promiňte. Já musím chodit.“

„V pořádku. Jak se jmenuje ten... Marek celým jménem?“

„Marek Krob. Je tady z vesnice. Hodnej kluk. Chodí spolu už od školy. Je to náš soused – z okna v koupelně je mu vidět do okna v jeho pokoji...“ Paní Kaplanová upíjí svou kávu.

„Pohádali se v sobotu nějak hodně?“

„To nevím – nebyla jsem u toho. Ale, víte, naše Ája všechno ráda hodně přehání.“

„Dramatizuje.“

„Ano.“

„Takže: mezi šestou a sedmou jste ji viděla naposledy. Předpokládám, že to bylo tady v domě.“

„Tady v kuchyni. Trochu drze mi odsekla ohledně té večere, pak šla k sobě do pokoje.“

„Potom jste ji už neviděla?“

„Ne. Druhej den jsem ji ráno šla vzbudit na snídani, ale v pokoji nebyla. Byla jsem naštvaná, protože nechala otevřené okno a v neděli začaly ty deště a zeď pod oknem byla celá zmáčená. Bude se to muset vymalovat.“

„Jasně. Pak už se Alice neukázala?“

„Ne. Myslela jsem, že u někoho po zábavě přespává, ale šla jsem v sobotu spát něco po desátý a Ája byla pořád ve svém pokoji, takže asi nikam nešla. Ale možná šla ještě potom. Nevím.“

„Takže jste ji ten večer ještě viděla?“

„Ne. Měla puštěný rádio a já jí přes dveře řekla, ať ho ztlumí, když jsem šla spát.“

„A ztlumila ho?“

Paní Kaplanová na mne nechápavě vejrá.

„Jestli vůbec ještě v tom pokoji byla, víte?“ vysvětluji.

„Jo, takhle. Jo, ano – ztlumila ho.“

„Děkuju. Říkala jste něco o zábavě...“

Kaplanová konečně usedá s šálkem kávy ke stolu naproti mně.

„To je taková malá vesnická akce, která se tu někdy o víkendech koná. Otevře se sál a lidi se tam jdou pobavit, poslechnout živou kapelu, zatancovat si.“

„Aha.“

„Nic jinýho tu není. Přes týden všichni pracujou a o víkendu tu je jen ta zábava. Není tu kino, knihovna – nic. Lidi z vesnice mají jen hospodu a televizi,“ Kaplanová znovu usrkává kávu. „Asi si myslíte, že jsme tu dost nekulturní, že jo?“

„To si nemyslím,“ říkám, ale myslím si to.

„Tuhle sobotu je tu maškarní ples. Doufám, že na něj půjde i Ája...“

„Musíme být optimisti, paní Kaplanová,“ praví pravý pesimista.

Modré oči paní Kaplanové na mne znovu zasněně hledí.

„Včera tu dva policajti byli,“ říká mi.

„Vím,“ říkám, ale nevím o tom.

„Ale nelíbili se mi.“

„Vážně?“

„Ne. Nevěřím jim. Chovali se povýšeně. Byli oholení a načesání... Chlap, co o sebe moc pečuje, nemůže mít čas se zajímat o něco jinýho. Ale na vás je něco vlídnýho, něco, co nás spojuje.“

„Jsem taky z vesnice.“

Ruka Alice Kaplanové (starší!) se nebezpečně přibližuje k té mojí. Vyskakují ze židle.

„Mohl bych si teď promluvit s vaším manželem?“

„Ale kávy jste se ani nedotkl!“

„Mám ji rád studenější.“

„Dobře,“ vstává Kaplanová. „Pojďte za mnou.“

Procházíme chodbou kolem útulného obývacího pokoje a schodiště, které vede nahoru do patra. U zadního vchodu do domu se Alice Kaplanová zastavuje.

„Můj manžel trpí velkým depresím,“ obeznamuje mne a otevírá dveře. „Nešťastnej život a dvacet pět let ve fabrice ho skoro zničily.“

„A teď ještě tahle záležitost s vaší dcerou. Chápu.“

„A-a-ano,“ praví Kaplanová jako by původně na tento fakt, který by mohl přidat na manželově trudnomyslnosti, ani nepomyslela.

Jestliže před domem byl malý nepořádek, zahrada za domem je skládka.

„Omlouvám se za ten bordel,“ sklání Alice Kaplanová hlavu, „manžel tu nenechá na nic šáhnout.“

Zleva do prava: zrezivělý vrak auta s vymláčenými skly, dřevěný plesnivějící stůl, jehož chybějící nohu nahrazuje několik cestovních kufrů, dvě polámané umělohmotné zahradní židle, pár nepoužitelných jízdnicích kol a spousta jejich náhradních (též